

200

Gamla kända visor

om

Kärlek, Dryckjom, Bevärings- och
Sjömansliv, m. m.

Samlade och upptecknade av

Sn. Eduard

Melodierna äro försedda med ackordbeteckningar
för Gitarr-, Luta- eller Ukulele-ackompanjemang.

Häfte 3. Nr. 1: 50

Hils Agbergs Musikförlag

Stockholm

INNEHÅLL

	Sid.
52. Elvira Madigan	43
53. Korpen och räven.	44
54. Bland bergen uti Västmanland	45
55. Strassburgsvisan	46
56. Jag står i tusen tankar	47
57. Våra skepp ligga klara	48
58. Gesäll - visa	48
59. Sjömansvisa	49
60. När bonden fyra styver har	49
61. Och jag vill ha mig en hjärtans kär	50
62. Varför dröjer du så länge	50
63. Sakta över mörkblå vågor	51
64. Skräddarens visa	51
65. Skön Cecilia	52
66. Bland skogar och sjöar	52
67. Min Hulda	53
68. En bedragen sjöman	54
69. Skördeflickan	54
70. Den utestängda äkta mannen	55
71. Du falska vän	56
72. Selmas klagan	56
73. Vid Ringdals klippor	57
74. Giordana	57
75. Jag gick mig ut i vida världen	58
76. Ja ska' sjonge en liten stomp	58

**Gamla kända
visor**

52. Elvira Madigan.

Sor - ge - li - ga sa - ker hän - da Än i
 vå - ra där min - san, Sor - ge - li - gäst är dock
 den - na, Det om frö - ken Ma - di - gan. Sor - ge -
 li - gäst är dock den - na, Det om frö - ken Ma - di - gan!

2. Vacker var hon som en ängel,
 Ögon blå och kinder-röd',
 Smärt om livet som en stängel;
 Men hon fick en grymmer död.
3. När hon dansade på lina,
 Liket en liten lärka glad,
 Hördes bifallsropen vina
 Ifrån fyllda bänkars rad.
4. Så kom greve, löjtnant Sparre,
 Vacker var han, utav börd,
 Ögon lyste, hjärtat darra',
 Och hans kärleksbön blev hörd.
5. Greve Sparre, han var gifter,
 Barn och maka hade han
 Och från dessa då han rymde
 Med Elvira Madigan.
6. Så till Danmark styrdes färden,
 Men det tog ett sorgligt slut,
 Ty långt ut i vida världen
 Längta' de att slå sig ut.
7. Det tog slut på deras pängar —
 Ingenting att leva av!
 För att undgå ödet stränga
 Taga de sin ro i grav.
8. Så pistolen greven lade
 I sin hand och sikte tog.
 Skottet träffa' Elviras hjärta,
 Knappt hon andas, förr'n hon dog.
9. Ack, hör ni nu, ni ungdomsglada,
 Som så sällan ser er för,
 Att ni ej i blod få bada
 Ock en gång, förrän ni dör.

53. Korpen och räven.

Det satt en gång ut - i ett träd en korp, som bar Ut -
i sitt näbb ett stycke ost, så fet och rar; En
räv, vars fi - na lukt strax där - av vä - der fick, På
stun den myc - ket ar - ligt fram till kor - pen gick Och sjöng tra -
la - la - la, Och sjöng tra - la - la - la Och
sjöng tra - la - la - la - la - la - la - la - la.

2. »Er tjänare Herr korp, hur står det till?» — »Jo, bra, Hur mår ni själv, Herr Räv» — »Åh jo, tack skall herrn ha', Jag och de mina må Gud vare lov rätt gott, Förutom yngsta pojken, som har snuva fått, Tyvärr! tra, la, la...
3. »Gud, vilken frack, Herr Korp! Om jag mig ej bedrar, Så tror jag ni från Hamburg edra kläder tar.»
 »Ja», svarar korpen, stolt att sig så smickrad se,
 Och lämnar strax adressen på sin skraddare,
 Den narr'n! tra, la, la ..
4. »Ifall ni sjunger lika väl, som ni är klädd,
 Kan Ni med Jenny Lind er ställa djärvt i bredd,
 Sjung för mig någonting, en aria eller par,
 Ni ären alla sångare, son ifrån far
 Ej sant?» Tra, la, la...
5. Herr Korp, som intet neka kan sin nya vän,
 Strax stämmer upp en aria ur Barberaren
 Men, »hast du mir gesehn», så snart han öppna mun
 Föll osten därutur till marken ned på stund,
 Vid sång: tra, la, la...
6. Då skyndar räven fram och griper osten fatt,
 Och skrattar se'n åt korpen alldeles besatt.
 »Nu riktigt med besked jag lurat dig minsan,
 Du varken är modern ej heller sjunga kan.
 Ej ens tra, la, la...
7. När korpen detta hör, så blir han desperat
 Och svår förtvivlat över vårt duellsplakat.
 Förlusten honom dock till hjärtat mindre går
 Än att han ej för sångare passera får.
 Bra hårt! tra, la, la...
8. Vill du moraln av fabeln veta, så se här,
 För korpar synnerligast minnesvärd den är:
 »Kom väl ihåg, min vän», så sa' en gammal prost,
 »Att aldrig nån'sin sjunga, då du äter ost,
 Ej ens: tra, la, la...

54. Bland bergen uti Västmanland.

Bland ber-gen ut-i Väst-manland, där bor en flic-ka skön, så
 hen-nes li-ke fin-nes ej i - bland det tåc - ka kön.
 Hon äls-ka-des av al - la, men först vi näm-ner den, som
 hen-ne ha-ver äls - kat i - från spä - da barn - do - men.

2. De båda unga vänner vi noga känna till,
 Dem vi för allmänheten nu här uppteck-
 na vill:
 Den sköna het' Cicilia, och Anton var
 hans namn.
 De fostrades tillsammans vid Nilens
 södra strand.
3. Så klart som solen skiner på himmelen
 den blå,
 så oskuldsfullt som svanen på böljorna
 de blå,
 så ren var hennes kärlek, den hon till
 Anton bar,
 fast många tapper krigare Cicilia till-
 bad.
4. När veckan gått tillända, hon sig åt
 lunden går,
 att där sin Anton möta, som alltid van-
 ligt var,
 förnya' där sitt löfte, och sen hon vände
 om
 att räkna alla dagarna, tills nästa sön-
 dag kom.
5. Där språkades om kärlek, där sågs na-
 turen le,
 men framför deras ögon sågs något
 främmande,
 och framför deras ögon sågs lyckans
 timmar slå,
 ty innom några dagar deras bröllop
 skulle stå.
6. Men bakom branta klippan låg falska
 räven gömd,
 och under dess ruiner han all sin heder
 glömt.
 Med en pistol i handen han Anton kulan
 gav
 och honom nederlade i en allt för tidig
 grav.
7. En sorg, som ingen känner men nu för
 tiden hörs,
 att Anton är ju döder, som en gång äls-
 kad var.
 Så sakta viskar Anton, när döden när-
 mar sig:
 »Cicilia, Cicilia, nu skiljes jag från
 dig.»
8. »Ja, nu har lyckans dagar fulländat
 flytt sin kos,
 och nu får ni mig skåda likt en avbrun-
 ten ros,
 ty dagens tunga börda har nedertryckt
 min själ.
 Gu'nå den arma människan som därtill
 orsak är.»
9. Uti sin faders armar hon genast kastar
 sig,
 »O fader, hulda fader, skänk någon
 tröst åt mig!
 Var skall jag nöjen finna, var skall jag
 finna ro?
 Jo, vid min Antons sida i gravens lugna
 båt.»

55. Strassburgsvisan.

Tämligen raskt.

I sta-den Strassburg bod-de en a-dels-man Så rik, På
guld och på pen-nin-gar fanns ing-en ho-nom lik. Han
äg-de blott en dot-ter så dä-je-lig och skön, Hon
äls-ka-de av al-la en sjö-man till sin dö-d.

2. En sjöman har hon älskat, en sjöman vill hon ha,
En sjöman har hon älskat uti alla sina dar.
Så litet som hon spisade och ännu mindre drack,
Hennes hjärta dock djupt sårats för mat hon ej har smakt.
3. En resa till Ostindien den sjöman skulle gå,
Och för den unga flickan stor sorg nu bliva må.
Hon önskar honom lycka och månget ömt farväl,
Men ändå vilar smärtan så tungt på hennes själ.
4. När sjömannen har hunnit till sin bestämda ort,
Till kärestan han skriver ett brev, som sändes fort.
På varje rad han skriver och beder ömt sin vän
Att honom icke sörja, han kommer snart igen.
5. Maria hon fick brevet om morgon till sig in.
Hur ljuvt att få en hälsning allt ifrån vännen sin!
Och gossen, som det bragte, ej obelönad gick:
Han utav skön Maria tre speciedaler fick.
6. Maria läste brevet med glädje och med tröst,
Och det var mycket fröjdefullt för hennes unga bröst.
Hon ville gömma brevet såväl som all dess ord,
Men fadern kom och tog det med våld från hennes bord.
7. »O, käre du min fader, låt mig den sjöman få!
Ej någon större gåva du din dotter giva må.
Om jag ej honom äger, om jag ej honom får,
Så gör det mig detsamma, vart jag i världen går.»
8. »Nej, om han ock den endaste sjömannen här var,
Tro aldrig, att du honom till äkta make tar,
Först vill jag honom dräpa och sen dig skänka bort,
En annan har förfrågat och har mitt ja sen fått.»
9. Men några år därefter kom det ett skepp till land,
Varvid den grymme fadern strax ilar ned till strand
Och bjuder så den sjöman i ensamt rum med sig.
Han följer, men ej tänkte, han mista skull' sitt liv.
10. »Hör nu min unge sjöman, säg om ni ej är den,
Som har förfört min dotter och spelar hennes vän?
Jag vill på er ej hämnas, tro mig jag säger sant,
Så vida ni mig lovar att rymma från vårt land.
11. »Nog är jag väl den sjöman, er dotter älskat ömt,
Men henne att förföra jag ens ej aldrig drömt.
Vad vi tillsammans talat, bör icke ses med hän,
Hon är i mina tankar och går ej därifrån.

12. Den rysansvärde fadern nu tänderna hopskar
Och tager fram den kniven, han inom rocken bar:
Den sänker han i bröstet uppå den sjöman god,
Gick ut och stängde dörren, lät en simma i sitt blod.
13. Nu gångar han direkt till kära dottern sin:
»Kom, älskade min dotter, får du se vännen din,
Nu får du hålla bröllop med kärasten så fin,
Och blod får du i bägar'n i stället för sött vin.
14. När dottern såg, att fadern var nedstänkt med blod,
Då bleknade hon hastigt, men fattar ändock mod.
Hon ser sin älskling falla, ser blodet spruta varmt,
Tar kniven oförfärat och gömmer vid sin barm.
15. »O, stränge fader hör nu min sista bön till dig:
Lägg mig i sjömans kista, lägg mig vid sjömans lik!
Nu sörjer jag ej mera för vännen min så öm
Och slutar mina dagar så ljuvt som i en dröm.»
16. När som den unga flickan de orden hade sagt,
Så tar hon fram den kniven, hon uti barmen lagt.
Den sänkte hon i bröstet, sjönk ned vid sjömans lik,
Ej fadern det kan hindra, hur fort han hastar dit.
17. Till Strassburgs sköna kyrka de döda fördes hän,
Låg klädda uti silke, som kungen skänkte dem.
På deras armar syntes det skära silket rött,
Att ingen kunde säga, varav de hade dött.
18. Bak kistan syntes fadern med kniven i sin hand
Att skämmas och bli straffad med gälérslavens band.
Må händelsen bli varning för varje hjärtlös far,
Att neka sina döttrar att få den de vill ha.

56. Jag står i tusen tankar.

Raskt.

Jag står i tu-sen tan - kar, Jag ser up-på den jag
ej kan få, Och vart-hän är jag van - kar, Jag all tid sörja må.
Den sorg, som jag i hjär-tat bär För dig min vän så
kär, Det, väl-lar falska män-skor, Som där-till or-sak är.

2. Hade jag dig aldrig skådat,
Din kind så röd, dina ögon blå,
Så hade jag aldrig kommit
I kammaren, där du låg.
Ja, då hade jag vatt lyckelig
Och fri från sorg och kval.
Den dagen aldrig kommer,
Du gör mitt hjärta glad.

57. Våra skepp ligga klara.

Allegro.

Musical score for 'Våra skepp ligga klara.' in G major, 2/4 time. The score consists of three staves of music with lyrics underneath. Chords G, D7, D, A7, and C are indicated above the notes.

Vå - ra skepp lig - ga kla - ra ut - i ham - nen, Kom och
 säg mig om vin - den är god! Kom och säg mig, Nej! låt va - ra, Kom och
 säg mig, Nej! låt va - ra, Kom och säg mig om vin - den är god.

2. Uti Stockholm där hade jag en flicka
 Albrektina det var hennes namn,
 :/:Albrektina... låt så vara :/:
 Albrektina det var hennes namn.

3. Våra skepp, ja de äro nu så torra,
 De ska' läskas med brännvin och vin,
 :/:De ska' läskas... nej låt vara :/:
 De ska' läskas med brännvin och vin.

58. Gesäll-visa.

Musical score for 'Gesäll-visa.' in D major, 2/4 time. The score consists of four staves of music with lyrics underneath. Chords D, A7, and G are indicated above the notes.

Och ad - jö och far - väl min ros och min ut - val - da vän, Och
 ad - jö och farväl min ros och min ut - val - da vän. Nu
 re - ser jag bort, kom - mer ald - rig mer i - gen Nu
 re - ser jag bort, kom - mer ald - rig mer i - gen.

2. Du kommer väl igen när som gräset
 det gror
 Och blommorna de knoppas och pojken
 bliver stor.

5. Ack, om jag kunde svara min jungfru
 till behag,
 Tänk om jag skulle svara: en jägare ä'
 jag?

3. Gesällerna de vandra all jorden om -
 kring,
 Till dess de träffa flickor, som dem be -
 haga vill.

6. Och vill nu någon veta vem visan haver
 gjort,
 Då va' två raska gossar allt ifrån
 Örebro.

4. Hon satte sig på renen, han satte sig
 utme,
 »Ack, om jag toles fråga, min herre,
 vem han ä'?

7. Den ena hette Elfström, den andra Se -
 gerqvist,
 Oeh bäge va' di kopparslagare, ja det
 är visst.

8. Den ena hette Anders, den andre Daniel,
 Den ena han var mästare, den andre var
 gesäll.

(Ur Filikromen).

59. Sjömansvisa.

Allegretto.

En sjö-man äls-kar ha-vets våg, ja vå-gor-nas brus; När
 stor-mens-kakar mast och tåg, hör stor-mar-nas brus. Far-
 väl, farväl, för-tjusand-e mö! Vi kom-ma väl snart i-gen.

<p>2. Jag avsked tar av vännen kär,
 Vid vågornas brus.
 Den hulda då mig trohet svär
 I stormarnas sus. :,: :,:</p> <p>3. Hon trycker då så ömt min hand
 Vid vågornas brus;
 Då känns det tungt att gå från land
 Till stormarnas sus. :,: :,:</p> <p>4. Hon viskar ömt och ljuvt mitt namn
 Vid vågornas brus;
 Kom snart tillbaka i min famn
 Från stormarnas sus. :,: :,:</p> | <p>5. Men tåren på snövit kind —
 Hör vågornas brus —
 Den stelnar av den kalla vind,
 Av stormarnas sus. :,: :,:</p> <p>6. Min trogna flickas varma kyss —
 Hör vågornas brus —
 För sista gången fick jag nyss.
 Hör stormarnas sus. :,: :,:</p> <p>7. Där står hon än på stranden grön
 Vid vågornas brus,
 Och ber till Gud för mig en bön
 Ur stormarnas sus.
 Farväl, farväl, förtjusande mö,
 Vi komma väl snart igen.</p> |
|--|---|

Utg. för sång och piano å Nils Axbergs Musikförlag.

G. A. O. L.

60. När bonden fyra styver har.

När bonden fy-ra sty-ver har, Sjung falli ralli ralla la la la läj! Då
 tyc-ker han, att han är karl, Sjung falli ral-li ral-li ral-la
 la la läj! Men bon-dens pängargår med hast, Och sjömans-kas-san
 den står fast Sjung fal-le-la-la-läj, sjung fal-le-la-la-läj! Häj
 fal-li ral-li ral-li ral-la la la la.

<p>2. När bonden kommer på en krog,
 Sjung...
 Då faller hanses stolta mod,
 Sjung...
 Han säger: »Herre, släpp mej ut,
 För annars är det med mej slut!»
 Sjung...</p> | <p>3. Min flicka, som på stranden står,
 Sjung...
 Hon faller där så mången tår,
 Sjung...
 Hon gråter, skriker, jämrar sej,
 När jag i marsen svingar mej.
 Sjung...</p> |
|---|---|

61. Och jag vill ha mig en hjärtans kär.

Allegretto. E_m Am H7 H7 E_m

Och jag vill ha mig en hjär-tans kär! Ja, ja,

hjär-tans kär! Men en ful el-ler snäl el-ler stygg el-ler grä-lik och

gam-mal karl som su-per sig full och stupar omkull den

sva-rar jag kort: "pack dig ba-ra, ba-ra bort!" om

ock-så det själ-vas-te läns-man var.

2. Men jag vill ha mig en hjärtans kär!
ja, ja, hjärtans kär!
som ä' stark, som ä' stor, som ä' käck,
som ä' trofast och redbar, ja!
som vänlig och god,
är glättig till mod,
som älskar för Gud
sin egen lilla brud.
Ja, så ska han vara den jag vill ha.

3. Och han ska vara min hjärtans kär,
ja, ja, hjärtans kär!
och jag skall vara hans, ömma viv
och vid hans sida gå,
och klappa hans kind
och glädja hans sinn',
och baka hans bröd
och koka hans gröt.
Och så ska vi leva så sällt vi två.

62. Varför dröjer du så länge.

Var-för drö-jer du så län-ge, Lil-la vän, som ro-gat mig? Ty jag

sak-nar ditt umgånge, Då du är så långt från mig. Al-la mi-na gla-da

da-gar, De ha i sorg för-vand-lat sig, In-tet

me-ra mig be-ha-gar, Då du är så långt från mig.

2. Om mitt blod till bläck nu bliver
Och mitt hjärta pennan är,
Några rader jag då skriver
Till dig, min hjärtans kär.
Men det får väl bli därvid,
För min tid är snart förbi,
De hava börjat på mig ljuga,
De hava räknat mina fel.

3. Av mig själver vill jag likna
Liksom duvan på en kvist,
Hon sörjer sig till döden,
När hon sin maka mist.
I sju och tjugu långa vårar
Har jag levat utan man,
Du må tro, att många tårar
Blott för dennä orsak rann.

63. Sakta över mörkblå vågor.

Stilla.

Musical score for 'Sakta över mörkblå vågor'. It consists of three staves of music in treble clef with a common time signature (C). The melody is written on the top staff, and the accompaniment is on the bottom two staves. Chord symbols C, G7, and F are placed above the notes. The lyrics are written below the staves.

Sak-ta ö-ver mörkblå vå - gor Gungar skeppets stolta stam,
 Och på Ös-terns purpur-vä - gor trä-der da-gens gryning fram
 Och på Österns purpurvä - gor Trä - der da-gens gryning fram.

2. Allt ombord är tyst och stilla,
Ej hörs munterhet och sång,
Endast rodret höres trilla
Alltid med sin jämna gång.
3. Ty man skulle överlämna
Åt en mörk och dyster grav
En yngling, som just nu har somnat,
Och som döden borttryckt har.
4. Kistan, den iordninggöres —
Endast gjord av segelduk.
Och till relingen den föres
Uppå gammalt sjömansbruk.
5. Ej en hostning hörs från alla,
Endast bönen stilla ljud,
Och från männens ögon falla
Tårar på den dödes skrud.
6. Slumra nu i fridens sköte
Vaggad utav böljor blå!
Vänner skola finna möte
I fadershamn, när dom skall stå.
7. Slumra ljuvt i havet, slumra!
Graven blott av vågor är,
För din brud vi skall omtala,
Huru vi begravt dig här.
8. Ingen ros och ingen lilja
Pryda skall en sjömans grav,
Endast vågor gå och komma,
Skeppen vaja an och av.
9. Kom du milde ande, ljuva,
Kom besök en sjömans grav!
Kom, du fridens turturduva
Följ oss på det vida hav!

64. Skräddarens Visa.

Musical score for 'Skräddarens Visa'. It consists of three staves of music in treble clef with a common time signature (C). The key signature has one sharp (F#). Chord symbols G, D7, and C are placed above the notes. The lyrics are written below the staves.

När jag hem skul-le gå, Si, då träf-fa' jag på Lil-la
 snärtan med en flaska vat-ten; Och hon trip-pa på tå, Och jag
 ta-la - de så, Se'n jag först ar - tigt lyf-lat på hat - ten.

2. »Känns ej flaskan för tung
För er, som är så ung?
Får jag lov att bära'n ett stycke?»
Och hon svarade lugn
Liksom en kakelugn:
»Vill ni ta' den, så tackar jag mycke!»
3. Först så tysta vi gick,
Tills kurage att jag fick
Och mig dristade till att förklara,
Att mitt namn, det är Stick
Då hon gav mig en blick,
Som mig ingav nytt mod att fortfara:
4. »Vill ni älska mig, säj?
Svara ja eller nej!»
(Och så bjöd jag na' på karameller.)
Ni blir lycklig och säll:
Jag är utlård gesäll,
Kan bli mästare, ifall det gäller.
5. Först så stod hon och teg.
Och på sned på mig bleg:
(Hon blev stum utav bara förvåning)
Svarte ja se'n och neg,
Och när jag gick min väg,
Fick jag pussen — och den smakte
honing.

G. Engström.

65. Skön Cecilia.

Hurtigt.

En ral-la-re, en ral-la-re till Sköv-de ort han
kom. Han fri-a till en flic-ka skön, Ce-ci-lia het-te
hon. Hen-nes tan-kar va' fri-mo-di ga, Hen-nes hjärta stod i
brann Blott för hon stod och ta-la vid en ras-ker ral-lar-man.

2. Tro aldrig att jag knyter något kärleksband med dig,
Nej du är blott en rallare och jag en flicka fin.
Nej bort med så'na tankar, nej bort med så'nt begär.
Tro aldrig att jag håller en rallare så kär.
3. Den rallaren, den rallaren han reste bort sin kos.
Han reste bort från hemmet och från sin fagra ros.
Hans tankar var Cecilia, som en gång varit hans,
När han om hennes hjärta bad allt uppå kärleksvis.
4. Sju åren voro gångna, sju åren runt omkring,
Då faller skön Cecilia i febersjukdom in.
Den sjukdomen var blandad med smärta och stor sorg.
Allt för hon hade givit den raske rallarn korg.
5. Cecilia blev döder och lagder uppå bår,
Av gossar blev hon buren till gravens mörka vrår
I denna mörka boning, i denna kalla grav
Där vilar skön Cecilia, som rallarn älskat har.
6. Å hör I flickor alla, som än ogifta gå,
Tag mot era gossars anbud, när som det bjuds uppå.
Låt edert högmod falla, som i edert sinne bo,
I gravens mörka boningar skall så'nt ej finna ro.

66. Bland skogar och sjöar.

Visa från Skåne.

Livligt.

Bland skogar och sjö-ar och da-lar och fjäll, Där lig-ger mitt
lug-na, mitt trev-li-ga tjäll, Tra-la-la-la-la-la! Tra-la,
la-la-la-la! Tra la-la-la-la-la-la-la-la!

2. Därute i världen är buller och split,
Men oron ej hittar bland klipporna hit.
Tra la la...
3. Och skulle den hitta hit över nå'n gång,
Strax jagas den bort utav kärlek och
sång.
Tra la la...
4. Bland skogar och sjöar och dalar och
fjäll,
Där somnar jag roligt, där vaknar jag
säll.
Tra la la...

67. Min Hulda.

Hurtigt.

Bland tal-lar och gra-nar i Nor-den, där
bland al-la flic-kor på jor-den min
bor den mitt hjär-ta har kär. Ja,
Hul-da, min Hul-da det är Ack,
Hul-da, min Hul-da, nu är jag så nöjd, nu klappar mitt
hjär-ta av kär-lek och fröjd för Hul-da, min lil-la Hul-da, för
Hul-da, min lil-lu Hul-da, för Hul-da, min tro-fas-ta vän.

2. Jag har inga sorger i världen,
jag älskar och älskas igen,
och invid den husliga härden
står Hulda, min trofasta vän.
Ack Hulda, min Hulda, nu är jag så
nöjd
nu klappar mitt hjärta av kärlek och
fröjd

O. S. V.

3. Om allt uti världen jag glömmet,
så glömmet jag Hulda dock ej.
I natten om henne jag drömmet,
och hon drömmet även om mej.
Och när hon se'n kommer, då är jag så
nöjd
då klappar mitt hjärta av kärlek och
fröjd

O. S. V.

4. När solen sig sakta ses sänka
bak Hammarby sjöar och fjäll,
och tusen små stjärnor, de blänka
på himmelens mörkblåa päll,
då ror jag min julle, då är jag så nöjd
då klappar mitt hjärta av kärlek och
fröjd.

O. S. V.

68. En bedragen sjöman.

Ut - i min uny - dom ha - de jag en vän, Den äls - ka
 jag näst gud i himme - len. Jag res - te bort på några månars
 tid Och kom i - gen, det var vid ju - le - tid.

2. Det första, som jag tänkte göra då,
 Det var nu att till lilla vännen gå
 För att få skåda hennes röda kind,
 Den som så ofta vilat har mot min
3. När som jag kom till lilla vännen in,
 Hon satt där då, bedrövad i sitt sinn,
 Ett litet barn hon uppå armen höll,
 Och tårarna på hennes kinder föll.
4. »God afton», hälsa' jag på min Kristin.
 »Här har du åter lilla vännen din.
 Vad är det för ett litet barn du har?
 Ack, svara, blott mot mig uppriktig
 var!
5. Då börjar flickan brista ut i gråt.
 »Ack Ola, hjärtans Ola, mig förlåt!
 Jag varit har otrogen emot dig.
 Ack Ola, kan du väl förlåta mig?»
6. Var skall jag nu en liten vän mig få,
 Till vilken jag i kvällens stund kan gå,
 Som jag kan sätta tro och kärlek till,
 Som trogen är och trogen vara vill?
7. Ni veta vill, vem visan diktat har?
 Det är en yngling, som på böljan far,
 Det är en ung och redelig sjöman,
 Som skeppsbrott lidit har i kärlekshamn.

69. Skördeflickan.

Hon väx - te i tor pet vid su - san - de skog. Vad
 lil - jor - na dröm - de, det viss - te hon nog. Hon viss - le vad få - geln i
 lunder - na kvad, och jämt var hon glittran - de glad.

2. Hur åren de gingo, en fästman hon fick,
 Han lyste så stolt i sitt krigiska skick.
 Hon tog honom gärna, hon dröjde ej alls
 att leende famna hans hals.
3. De skulle ha gift sig, men freden tog
 slut,
 Mot kejsarn i Ryssland drog konungen
 ut.
 Med Gustaf den tredje drog gossen åstad,
 men än var hon sorgfri och glad.
4. En dag, när på åkern hon skylarna band,
 Så kom det ett bud ifrån främmande
 land.
 Bäst visan om Fingal bland tärnorna
 ljöd,
 man sade, att gossen var död.
5. Hon stod där så röd bland de vaggande
 ax.
 »Hur dog han?» hon frågte så darrande
 strax.
 »Han värjde sig manligt bland kulornas
 bad»,
 Då blev hon så sorgfri och glad.

6. »O reden bland skylar på grönskande äng,
I flickor», hon sade, »min brudliga säng.
Hur skönt att få somna med rågen i frid
i skördarnas gyllene tid.
7. Hon lade sig neder och somnade gott.
På bädden hon bars in i stugan så brått.
Hon log in i döden. Man viskade rörd,
att aldrig sågs vackrare skörd.

8. Och tärnorna sjöng på den älskades grav:

»O slumra, vi höllo så hjärtligt dig av!
Du band på din kärve, din visa du kvad
och jämt var du glittrande glad.»

Efter C. D. af Wirsén.

70. Den utestängda äkta mannen.

Allegretto.

(E. Sehlstedt.)

Har man nånsin sett på så be-fängt-san, Lju-set har hon släckt och
por-ten stängt-san. Jag ej vå-gar bul-ta, får väl gå och stul-ta
he-la nat-ten, fast-än det är stängt-san.

2. Snö och blåst utav den värsta sort —
san,
Västen tunn och fracken något kort —
san,
Hur jag jämkar kragen,
Fryser ändå magen,
Överrocken har jag spelat bort — san.
3. Vore blott min hustru litet öm — san,
Men nu är hon som en furie »grön» —
san,
Säkert hon mig strypte,
Blå och gul mig nypte,
Om jag störde hennes ljuva dröm —
san.
4. Magen svider, jag kan ej stå rak —
san,
Snön går in som i ett sprucket tak —
san,
Genom tån och klacken,
Skörtet utav fracken,
Kan ej räcka både fram och bak —
san.
5. Husch! Nej, nu jag måste bulpta på —
san,
Sötaste min gumma, öppna då — san,
Jag skall aldrig vara
Borta, hemma bara,
In i bleka döden stå på tå — san.
6. Vore gott att nu ha rygg av sten —
san,
Hennes stämman hör jag allare'n — san,
Jag hör toffeln knarra,
Alla lemmar darra,
Jag kan netto stå på mina ben — san.

71. Du falska vän.

D A7

Du fals-ka vän, min lit till dig jag stäl-ler, Kär-leks-blom-
 man du med blygd-nerföl-ler. Jag var o-vär-dig. Och
 du hög-fär-dig, Och stolt-het sli-ter mån-ga öm-ma band.

<p>2. Säg, huru kunde du åt mig tilldela,
Då du ej kunde giva hjärtat hela?
Du släckte branden
Du löste banden,
Som vi med himlens kärlek hade fäst.</p>	<p>4. Nu är det slut, på annat håll probera!
Min ringhet skall dig nu ej mer genera.
Nu kan du välja
Och kärnan svälja,
Men akta, skalet icke följer med.</p>
<p>3. Nu vill jag dig med redligt hjärta fråga:
Vem har utsläckt vår rena kärlekslåga?
Jo, avundsanda,
Som mig har klandrat,
Och så du tyckte, jag för simpel var.</p>	<p>5. Men likväl räcker jag dig förlåtshanden,
Ty ingen kommer till de sälla landen,
Som ej förlåter
Av hjärtat åter
Och varje provningsstund på livet går.</p>

72. Selmas klagan.

Lungt.

C G7 C G7 C

Vid lin-dens fot av Mälar-stranden Ung Sel-ma med sin lu-ta satt,
 So-len sjönk på him-la-ran-den, Sjönk i våg, och det blev natt,
 So-len sjönk på him-la-ran-den, Sjönk i våg, och det blev natt.

<p>2. »O Axel, Axel, detta hjärta,
Som så troget slår för dig!
Kände du min bittra smärta,
Du visst aldrig glömde mig,»</p>	<p>5. Selmas blickar följde vågen,
Följde sakta flodens lopp.
Med tår i ögat, sorg i hågen
Hon drömmer om sin älskling blott.</p>
<p>3. Så i natten Selma kvider,
Fäller lutan ur sin hand,
Reser sig och plötsligt skrider
Ned mot flodens dunkla rand.</p>	<p>6. O, vad är det, som där flyter,
Är det silversvanen vit?
Nej, den hårda böljan bryter
Sig mot Selmas kalla lik.</p>
<p>4. Naturen tystnat, lärkan tystnat,
Oron bor i detta bröst.
Näktergalen, tjusad, lyssnat
Uppå Selmas milda röst.</p>	<p>7. Så där fram ur skogen träder
En yngling fort till stranden ner,
Djupt i vågen han sig kastar,
Kämpande mot böljan ned.</p>
8. O, Älvkung bor i djupets salar!
 Ung Axel söker du din brud?
 Kärlek bor i dessa dalar,
 Älskar du, välan så dö!

73. Vid Ringdals klippor.

Vid Ring-dahls klip-por, vid Ring-dahls älv där bod-de ett
 äls-kan-de par. Men mitt mel-lan dem flöten brusande
 älv och där till en gröns-kan - de dal.

2. Han kastade sig uti älven ned,
han tänkte att simma iland,
men mitt uti älven drunknade han,
han kunde ej simma i land.
3. Då kom där en gammal fiskareman,
han kom gående upp emot strand.
»Och hör du, gamle fiskareman,
hur många fiskar har du fått »
4. »Jag fiskat har hela natten lång,
men inga små fiskar jag fått,
men ett iskalt lik har jag dragit i land,
som vilat på havsbottens sand.»
5. Då tog hon ringen av sin hand
och satte den uppå hans hand.
»Och hör du gamle fiskareman,
så bringa min hälsning i land.
6. Så hälsa fader och hälsa mor,
så hälsa mina syskon de fem,
att jag nu vilar på havsbottens sand
och tar lilla vännen i famn.»

74. Giordana.

Ej för fort.

Gior-da-na sit-ter på blå-a stranden. Och kammar
 tank-full sitt gyll-ne här, Då föll i vä-gen det gyll-ne
 smycket, Gior-da-na grå-ter mång'bit-ter tår.

2. Då syns en yngling på stranden gånga
»O skön Giordana, hvi gråter du »
»Min gyllne kam jag i vägen fällde,
På havets botten den vilar nu.»
3. »Och skön Giordana, vad vill du giva,
Om jag från havsbotten hämtar den?»
»Jo, röda guldet vill jag giva
Och därutöver en kyss, min vän.»
4. Ynglingen störtar sig uti havet,
I havsens djup nu sig kastar han.
Han synes en gång och så en annan
Och tredje gången med det han fann.
5. »O skön Giordana, här har du smycket!
Den lön du lovat den vill jag ha.»
»Det röda guldet det vill jag giva,
Men kyssen den får du aldrig ta.»
6. »Vad skulle jag med det röda guldet?
Den lön du lovat, jag tar av dig,
För att få kyssa en härlig flicka,
I havsens djup har jag störtat mig.»

75. Jag gick mig ut i vida världen.

Jag gick mej ut i vi - da världen. Med vandringsssta - ven ut -
 i min hand. Mitt hjär - ta läm - na - de jag kvar i nor - den till
 en upp - rik - ti - ger och trogen vän, tral - la - la - läj, tral -
 la - la - la - la - la! Tral - la - la - läj, tral - la - la - la - la - la, Tral -
 la la läj, tral - la - la - la - la - la! Till en upprik - ti - ger och trogen vän.

2. Av alla minnen, som du gömmer,
 Göm även minnet utav mig!
 Men, om du skulle mitt minne glömma,
 Så glömmet jag ändock aldrig dig.
 Tral-la-la-läj...

3. Du frågar mig, varför ögat gråter,
 Och hjärtat endast brista vill.
 O, inga nöjen stå mig mera åter,
 Om du mig ej vill höra till!
 Tral-la-la-läj...

4. Adjö, farväl, min hulda tärna,
 Adjö, farväl, min lilla vän!
 Jag ser på himmelen, jag ser en stjärna,
 Den lyser vägen allt till mitt hem.
 Tral-la-la-läj...

76. Ja ska' sjonge en liten stomp.

Visa från Värmland.

Livligt.

Ja' ska' sjon - ge en li - ten stomp om den lel - le kat - ta
 Ho skul - le sprengre ät - ter si romp', men ho feck in - te
 fat - ta. Kat - ta sprang, å rom - pa slang, Ja ska' sjon - ge na än en
 gang: Ja ska' sjon - ge en li - ten stomp om den lel - lo kat - ta,
 som skul - le sprengre ät - ter si romp', men ho feck in - te fat - ta.